Barndommens skygger.

Prolog

Det var gået en del måneder, siden de var kommet hjem fra New York med Anastacia. Ella glædede sig over, at Anastacia var kommet i familiepleje, men stadig var på weekendbsøg hos sin mormor og morfar. Ella gik hjemme i Viby og ordnede sin store have. Sommeren var kommet sent i år. Der var kommet meget regn i Danmark gennem vinteren og foråret og solen brød først rigtig igennem i begyndelsen af juli måned. Ella gik og nappede hovederne af de næsten afblomstrede bonderoser. Hun fjernede også de indtørrede stilke fra de for længst afblomstrede tulipaner og påskeliljer. Hun havde hørt i et haveprogram, at man ikke måtte fjerne disse stilke før de var visnede. De skulle suge solens stråler til sig og sætte energien ned til løget, så der kunne komme store flotte blomster næste år. Men hvad mon det nyttede, når solen knapt havde været fremme hele foråret og forsommeren.

Det havde ellers været dejligt og tiltrængt med en god lang ferie efter New York turen, selv om det ikke var hende der var hårdest ramt. Li-mei havde været sygemeldt de sidste 6 måneder. Nogle diskosplader i ryggen havde forskubbet sig, så en operation havde været nødvendig.

Kapitel 1. Første tilbageblik i Meiners opvækst. Anno 1976

De løb over over den store vej og hvinede af fryd, når de nåede over i grøften på den anden side. De elskede at ligge på lur og så springe op fra det høje græs i grøften, når de vidste, at de kunne nå over på den anden side af vejen, inden bilen passerede. Det var Meiner og nogle klassekammerater. Mange biler og lastbiler bremsede og dyttede kraftigt af dem. De var 7 og 8 år og gik i første klasse.

Meiner var en glad dreng med to store huller i overmunden, hvor to store tænder var at titte frem. Han var lyshåret, med vandkæmmet sideskilning. Men i løbet af dagen, stod håret og strittede i alle retninger. Åh nej sagde hans mor altid, når han kom hjem. Uha hvor ser dit hår vildt ud, gå straks ud på badeværelset og find sideskilningen frem igen. Så traskede Meiner ud og prøvede så godt han kunne, at lave en skilning. Da han så kom tilbage i køkkenet og sagde, se mor er det ikke flot. Rita som moren hed, syntes ikke det var spor flot og trak resolut Meiner med tilbage til badeværelset. Her satte hun en sirlig sideskilning på Meiner, selvom han skulle i seng lidt senere. Sådan nu ligner du en rigtig dreng, sagde hun og puttede lidt spyt på sin håndflade og strøg ham over håret.

Her er et halvt glas mælk, inden du skal sove. Men jeg er mere tørstig, bad Meiner. Det går ikke, sagde Rita bestemt, så tisser du bare i sengen. Nå ja sagde Meiner med en stemme, der skulle minde om morens og satte tungen ind bag underlæben, det kan vi virkelig ikke have. Stop så Meiner, sagde Rita for du vil vel gerne lege med Anton og Ole i morgen. Meiner stoppede straks og sagde undskyld. Det var bedre, dygtig dreng sagde Rita og smilede til sit eneste barn. Har I leget godt i dag. Ja sagde Meiner og blev lidt rød i hovedet, da han vidste, at de ikke måtte lege ved vejen. Men han var parat til at lyve, hvis hans mor spurgte. Han ville sige, at de legede cowboys og indianere. Derfor var det også det, han svarede prompte for ligesom at komme moderen i forkøbet.

Var du så sheriffen, spurgte hun. Nej jeg var indianer i dag. Indianer siger du, det går da ikke. Du skal da være ham, der bestemmer. Det er vigtigt, at du lærer at bestemme over de andre. Når du bliver voksen, skal du også have en fint job, hvor du bestemmer over folk. Meiner nikkede og satte igen tungen ind bag underlæben.

Den nat drømte Meiner, at han var sheriffen, der sendte sine cowboys ud efter indianerne. Men drømmen var allerede glemt næste dag, da han igen legede kylling ved den store motortrafikvej. Men han forestillede sig, at han var den, der bestemte hvor sent de andre børn skulle løbe over vejen. Meiner og de andre børn gemte sig i det høje græs i grøften ved landevejen. Solen skinnede og fuglene sang, men der kom ingen biler. Kun en knallert og en traktor med en vogn bagefter. Øv Meiner der kommer ikke nogen biler, brokkede Ole sig. Meiner spejdede efter den næste bil. Bare rolig bliv bare liggende, sagde Meiner. Men det er kedeligt at ligge her, når der ingenting sker, kom det nu fra Anton som lå lige ved siden af Ole i græsset, mens Meiner spejdede efter biler. Sch sagde han kommanderende, der kommer en nu.

Meiner dukkede sig ned på maven ved siden af de to drenge, som også dukkede sig. De var spændte og holdt vejret, mens de løftede hovedet for at se hvor tæt bilen var på dem. Det dirrede mest i kroppen på Anton, som rejste sig og løb over vejen. Tøsedreng råbte Meiner, der nu sad på hug og så Anton forsvinde over på den anden side af vejen. Jeg løber altså også, sagde Ole og sprang ud på vejen og fortsatte over til den anden side. Meiner blev lidt og ventede på, at bilen var tættere på. Kom nu råbte Anton ængstelig fra den anden side og kiggede mod bilens retning. Bilen en sort Volvo nærmede sig og Meiner løb hurtigt over vejen, inden bilen susede forbi. Bilen dyttede og Meiner hvinede af fryd sammen med Ole og Anton. Hvorfor løb I så hurtigt over, spurgte Meiner anklagende. Anton du er første rundes kylling. Øv altså, mumlede Anton og så fra Ole til Meiner. En ting var at han hadede Meiner, men han hadede endnu mere, når Ole tog rollen som rygklapper til Meiner. Anton kunne ikke regne ud, om han nød det eller var så bange for Meiner, at han ikke turde andet. Men Anton forstod fuldt ud betydningen af ordet rygklapper og vidste godt at han kun var tredie hjul i deres trio.

Der kørte flere biler forbi og de lagde sig klar til en lyseblå bil, som de anede langt væk. Anton dirrede allerede i kroppen, da de de havde ligget i græsset i nogle sekunder. Efter nogle flere sekunder ville han som den første rejse sig og løbe. Men Meiner trykkende ham tilbage med sin arm. Lad være sagde Anton, mens han samtidig kiggede mod bilen på vejen. Han sled sig fri fra Meiners arm og løb over vejen. Nogle sekunder senere løb Meiner efter ham, mens bilen bremsede op, så det hvinede. Hva satan råbte manden, da bilen holdte stille ved vejkanten lidt længere henne på vejen og han var sprunget ud af bilen. Drengene spurtede afsted ned mod Oles hjem.

Oles hjem var en firlænget gård, hvor man udefra kunne se mange sortbrogede køer går rundt i stalden. Der var lukket op for vinduerne, så køerne fik frisk luft, men de var altså ikke ude på marken lige nu. Meiner, Ole og Anton løb over bag gården og smed sig i græsset ved den store gylletank. Her finder han os aldrig, sagde Meiner pustende efter løbeturen og med sved på panden, som han tørrede af med hånden. De andre gispede også efter vejret og holdt øje med vejen op til gården.

Du blev kylling igen, sagde Meiner og ruskede Anton på skulderen, da de havde fået vejret igen. Kylling, kylling, hviskede Meiner ind i øret på Anton. Ole kiggede bare væk og holdt øje stadig øje med, om bilen kørte ind til sine forældres gård. Pludselig sprang Anton op og prøvede at få Meiner ned på jorden. Der lykkedes ikke lige for Meiner stod fast og Anton var spinkel i forhold til ham. Derfor gik der ikke ret længe, inden Meiner sad oven på Antons mave og holdt hans hænder ud til siden. Her holdt han ham fast og kiggede ham ind i øjnene og hviskede igen kylling, kylling, kylling. Anton vred sig under Meiner, men han var for svag til at kunne komme fri. Derfor spyttede han Meiner lige i øjnene. Føj hvor ulækkert skreg Meiner og slap Antons hænder. Anton greb straks chancen og løb rundt om den store gyllebeholder. Meiner havde fået tørret spyttet af og spurtede efter. Bare vent kylling, skreg Meiner og prøvede at indhente han, men Meiner snublede, så Anton kom langt foran.

Oles hund, en sort labrador kom hen til Ole og blev klappet. Meiner der var kommet på benene igen, besluttede at løbe den anden vej rundt om gyllebeholderen for at overraske Anton. Nu kom Oles hund også løbende efter Meiner. Kylling, kylling råbte Meiner, men mødte ingen Anton, da han løb den anden vej. Jeg ved hvor du er, råbte Meiner og stod stille, men der kom intet svar. Men Oles hund var løbet foran Meiner og stod nu og gøede op mod kanten på gyllebeholderen. Ole og Meiner begyndte at kravle op af jernstigen ved siden af. Ole kravlede først og så, at Anton var kravlet ud på den skorpe som i flager dækkede gylleoverfladen. Herefter kom Meiner til. Du må ikke gå dernede, skreg Ole skingert. Min far har strengt forbudt os at være her. Nå hvem er så kylling, sagde Anton og så med opspilede øjne på Meiner. Kom herhen, sagde Ole, men Anton stirrede kun på Meiner. Meiner ville til at kravle over, men Ole prøvede at holde ham. Det var umuligt for Ole at stoppe Meiner, som

nærmest hoppede forbi ham og landede på en flage af indtørret gylle.

Den indtørrede flage af gylle delte sig og vægten af Meiner, gjorde at den flydende gylle steg op og løb ind over hans ene fod. Ole var forlængst løbet efter hjælp. Meiner søgte at finde balancen på den indtørrede gylleflage og greb fast mod den ru betonvæg. Han greb fast med sine negle, men gylleflagen drev rundt og stødte mod andre flager, som bristede og blev til flere stykker. Anton stod rimeligt fast på sin flage og stirrede på Meiners kamp. På et tidspunkt fik Meiner også fodfæste og kunne støtte sig til betonvæggene uden at skulle gribe fat. Sådan stod de stille og stirrede på hinanden et stykke tid. Men så blev det for meget for Anton, der begyndte at græde. Nu begynder kyllingen at græde, sagde Meiner og stak foden frem og rokkede ved de forskellige skorpeplader, så det gav rystelser i den plade, som Anton stod på. Desuden skvulpede gyllen op i sprækkerne mellem pladerne. Stop så Meiner, tryglede Anton, da gyllen løb op på skoene.

Hva satan laver I heroppe, brølede Oles far. Har jeg ikke fortalt, at I ikke må gå herop. Ole havde fundet sin far i stalden og kaldt ham ud til gyllebeholderen. Det var Meiner, der ville slå mig, peb Anton, mens han svejede på sin plade. Situationens alvor gik hurtigt op for Oles far, der talte i et blidere toneleje. Ole havde hentet noget reb, som han gav til faderen. Rolig nu, sagde han og kastede rebet over til Anton. Det landede foran ham og Anton greb det straks uden at rynke på næsen, selv om der var gylle på det. Meiner stod stille og kiggede på, mens situationens alvor også begyndte at gå op for ham. Oles far stod på stigen og forklarede, at han skulle holde godt fast i rebet hele tiden. Anton hoppede forsigtigt over på den næste flage mod Oles far. En af Oles fars medhjælpere på gården havde kørt traktoren hen til gyllebeholderen og fik fra grabben også hevet Meiner op fra gyllebeholderen. Men Anton stod stadig og manglede de sidste skridt mod Oles far. Alle holdt vejret og fulgte nervøse med, selv fuglene var forlængst holdt op med at synge.

Det gik et gys igennem forsamlingen, da Anton var lige ved at få fat Oles fars hånd, men i stedet gled kroppen ned i gyllen. Oles far kastede dog kroppen ind over kanten, fik fat i Antons arm og halede ham op af gyllen igen. Stærkt gået far råbte Ole, da han havde hevet Anton fri af gyllen. Anton var helt tilsølet af gyllen og rystede på hele kroppen. Prøv at se om du kan kravle ned af stigen, så vi kan få dig skyllet ren, sagde Oles far, der var synligt lettet. De fik ham hen til haveslangen og skyllede den rystende Anton ren. Der blev ringet efter Meiners mor og Antons far.

Kapitel 2. Søndag den 26. juli 2015.

Meiner kom gående på vejen hen mod sin mors hus. Solen skinnede og han havde smøget skjorteærmerne op. Moren havde boet alene i

lang tid efter, at Meiners far var død af kræft. Meiner havde en buket blomster med til mor Rita. Det var hendes fødselsdag i dag.

Goddag sagde Meiner til en ældre dame på vejen, som stod i sin have og klippede sin ligusterhæk med en gammel hæksaks. Jamen goddag Meiner, det er sørme længe siden, at vi har set dig. Ja jeg arbejder jo en del, svarede han. Det er vel nok nogle smukke gule roser du har med. Ja min mor fylder år i dag. Jamen det er da også rigtig, sagde den ældre dame. Det er det med huskeren i min alder. Ja smilede Meiner venligt og fortsatte, men du har da godt nok styr på din have, komplimenterede Meiner hende for at tale om noget andet end sin glemsomhed. Du må da komme ind og se haven fortsatte damen. Joh tak det må vist blive en anden gang, men tak for tilbuddet. Den ældre dame smilede og spurgte så undrende. Hvor er din bil henne. Ja den er såmænd på værkstedet. Nå ja jeg er fri for det bøvl med bil. Jeg har, som du ved aldrig haft kørekort. Ja jeg kan godt huske, at din mand Erik altid kørte rundt i sin Volvo. Ak Ja det er snart mange år siden nu, sagde den ældre dame med et drømmende udtryk. Nå jeg må hen til mor, sagde Meiner. Ja hils hende endelig. Meiner fortsatte hen mod sin mors hus.

Han ringede på døren og stod og nød duften af hendes engelske roser i mange nuancer. De første knopper var lige sprunget ud på de roser, der stod i en række foran huset. Hun kom ikke ud, så han ringede på igen. Han kiggede sig omkring og så, at en mand længere nede på vejen stod på en stige og malede gavlen. Meiner hilste med hånden, da han kiggede op mod ham og fik øjenkontakt. Manden hilste med penslen i hånden, mens han holdt fast i stigen med den anden. Men Meiners mor lukkede ikke op, så han tog sit nøglebundt frem. Han havde en ekstra nøgle til hendes hus. Han havde fået den lavet, da han skulle vande blomster, mens hun havde været på charterferie med en veninde for over ti år siden.

Da han havde låst døren op, lod han den stå åben og gik ind igennem gangen mod køkkenet og kaldte mor, er du hjemme. Men hun svarede ikke. Han lukkede døren op til køkkenet og holdt sig nærmest instinktivt for øjnene et split sekund, før han så hende. Han stirrede udtryksløst på hende, men lagde blomsterne fra sig på spisebordet. Hun lå der på gulvet med en plamage af delvist størknet blod omkring hovedet. Meiner fik helt overrasket åndenød. Der lugtede også indelukket i køkkenet, så han lukkede vinduet op. Jamen lille mor hvad er der da sket, sagde han til sig selv. Han så nøgternt på sin mor, som lå der på gulvet i sit eget blod. Meiner var ikke typen, der udtrykte følelser, men han måtte tage hånden til munden for at undertrykke kvælningsfornemmelser.

Han tog sin mobil frem og gik ud foran huset. Her ringede han alarm 112. Han var helt fattet og forklarede i præcise vendinger, at han havde fundet sin 71 årige mor dræbt ved skud i tindingen i hendes hjem på Toftevej. Naboen, som var ved at male gavlen, havde hørt dele af alarmopkaldet og undrede sig over, at Meiner gik uden for huset, når han nu lige var kommet på besøg hos sin mor. Derfor

indstillede han malingen og kravlede ned fra stigen og stod nu ved siden af Meiner. Ja det er noget skidt med mor, forklarede Meiner. Hun ligger skudt inde i køkkenet. Jamen det er da frygteligt, udbrød manden. Jamen hvordan kan det da være sket. Har der været indbrud, spurgte manden. Nej sagde Meiner uden at tøve over svaret. Så du har tjekket alle rummene i huset. Æh ja løj Meiner der ikke havde skænket det en tanke. Intet var unormalt løj han. Der kom en anden nabo til og hilste på Meiner, der gentog forklaringen om sin mor. Det var med stoisk ro, at han forklarede det for den anden nabo og tilføjede, at politiet og en ambulance snart ville komme.

Lidt senere kom der en ambulance kørende fra Århus efterfulgt af en politibil. Det var søndag og Ella var blevet tilkaldt fra Viby, så der var hende, der trådte ud af bilen. Hun måtte straks afbryde sit arbejde i haven. Gregersen fra retsmedicinsk afdeling steg ud af ambulancen. Han var høj og dukkede sig meget, men rettede sig straks op og hilste med et genkendelig nik mod Ella. Han havde været med på alle deres tidligere mordsteder. De gik derefter hen mod Meiner og klyngen af naboer, der var stimlet sammen. Meiner stod som en saltstøtte og forklarede de tilstødende naboer, hvad der var sket.

Vi går ind i huset, forklarede Ella og straks ville Meiner vise hende vej. Tak sagde hun, mens han viste vej. Da de var på vej ind forklarede Ella, at hun og Gregersen selv klarede resten. Meiner så med tydelig skuffet mine op og ned af Ella. Han trak sig dog hurtigt tilbage og lod dem selv gå ind mod køkkenet.

Gregersen kiggede hurtigt ned på den dræbte kvinde og konstaterede straks til Ella. Skudt i tindingen og ud fra liget tilstand vil jeg gætte på, at det et sket i går aftes. Han kiggede mod Ella, der lyttede opmærksomt. Gregersen gav besked til ambulancehjælperen om at afspærre huset med plasticafmærkning som mordsted. Ella gik rundt i huset os så efter tegn på uregelmæssigheder. Der var sirlig orden i huset og det brune læderarrangement stod sirligt lige midt i stuen. Rundt omkring på gulvet var der placeret mange forskellige mangeårige sukkulenter, hvor flere havde tykke stammer og stuevinduerne bugnede af orkideer i hvide og lilla nuancer.

Efterhånden som hun gik rundt i kvindens hus, så hun ikke tegn på uregelmæssigheder. Hun standsede ved billederne på væggen og så billeder af manden uden for, som måtte være hendes eneste søn. Der var billeder, hvor han som lille dreng havde disse typiske skjorter med stor krave til mere formelle voksenbilleder, hvor han stod mellem den afdøde kvinde og en mand. Manden havde en del lighedstræk med drengen, så Ella gættede på, at det var drengens far og manden til den afdøde kvinde. Der var også et billede af en kiste med et væld af blomster omkring. Farvel far stod der på båndet ved kisten. Ella gættede på sammenhængen og konkluderede, at manden som havde anmeldt mordet, havde mistet sin far for 20 år siden. Hun kiggede på årstallet ved kisten på billedet og korrigerede sig selv. For 22 år siden præcist.

Ella gik videre og kom til døren til badeværelset. Hun tog plastichandskerne på og åbnede døren. Da hun åbnede døren strømmede der luft imod ansigtet. Hun kiggede op og så, at det aflange badeværelsesvindue, der sad højt oppe, var smadret. Det gav træk ind i huset. Glasstykker i mange størrelser lå spredt bag bruseforhænget, som var halvt trukket for. Gregersen kaldte hun, mens hun gik tilbage mod køkkenet. Ja sagde han, mens han på gulvet tegnede op, hvor kvinden havde ligget. Meiners mor var allerede blevet transporteret ned på retsmedicinsk i ambulancen. Meiner og naboerne havde stået og set det hele. Der er et smadret vindue i badeværelset. Nå sagde han, så er gerningsmanden måske kommet den vej ind. Ja det tyder det på. Mon han har fjernet nogle ting fra huset, sagde Ella højt og undrende. Ja det er lige det, men du kan jo spørge, hvad hedder ham sønnen derude. Nå ja Meiner, sagde Ella. Så tager jeg også billeder af badeværelset.

Ella gik uden for og henvendte sig til Meiner. Jeg tænkte om jeg måtte stille dig nogle spørgsmål. Jeg spørg du bare løs, sagde han højt og kiggede rundt på de mange mennesker, der efterhånden havde samlet sig. Måske du kan komme med ind i huset, hvis det ikke for hårdt for dig. Nej slet ikke sagde han, mens de gik ind. Jeg er ked af, at du har måttet finde din mor sådan, prøvede Ella for at se hvordan han reagerede. Men Meiner tog det stille og roligt. Han standsede godt nok op, da han så det optegnede sted, hvor hans egen mor havde ligget.

Hun havde lige fået blomster, sagde Ella og kiggede på blomsterne på bordet. Ja det var nogle, jeg ville give hende, hun fyldte 71 i dag. Ella kiggede Meiner ind i øjnene og syntes, at hun anede en tåre pressede sig på og syntes også, at hans stemme knækkede en smule over, da han svarede. Det er slet ikke gået op for mig endnu, at hun er død, sagde han og kiggede udtryksløs ud af køkkenvinduet. Er det normalt, at man reagerer sådan. Hvordan spurgte Ella og fastholdt hans blik, da han kiggede på hende igen. Ja at det hele er som om, det slet ikke er sket. Ja både og, svarede Ella og fortsatte. Nogle bryder helt sammen, mens andre holder facaden, måske netop som du siger, fordi det ikke rigtig er gået op dem, at der er sket noget uigenkaldeligt med deres kære. Hvad mener du med uigenkaldeligt. Ja at de ikke kan få deres kære igen. De går lidt i chok og kan slet ikke forholde sig til det, sagde Ella medfølende i det en tanke strejfede hende. Det var måske netop det chok som Meiner befandt sig i lige nu. Ok sagde Meiner og konstaterede, at det var uvirkeligt, at nogle havde skudt hans mor.

Ella følte, at situationen blev lidt akavet og forklarede Meiner, at der var blevet smadret et vindue i badeværelset. Nå ok, det havde han slet ikke observeret. Nej det er derfor, at jeg vil bede dig gennemgå soveværelse og stue for at konstatere, om du mener, at noget er væk. Smykker eller lignende. Ella ledte dem ind i soveværelset, hvor hun åbnede det smykkeskrin der stod ved det store spejlbord. Smykkeskrinet var fint dekoreret med muslingeskaller. Det var halvtåbent med forskellige smykker. Skal jeg være helt ærlig, så ved

jeg ikke hvor mange smykker, hun havde. Hun havde da ofte et halssmykke på, medgav Meiner, som det der. Han pegede på en guldkæde, med små firkanter som perler på snor. Og den der perlekæde havde hun ofte på, når hun skulle være rigtig fin. Ja hun kunne godt lide at pynte sig konstaterede Meiner. Men om der mangler noget, det ved jeg ikke.

De fortsatte ind i stuen og kiggede sig rundt. Der var ingen tegn på, at noget manglede. Hov hvor er skulpturen af Axel Salto, udbrød Meiner. Hvilken skulptur, sagde Ella undrende. Ja den stod altid deroppe på skabet, forklarede Meiner, mens han pegede op på det store brune dækketøjsskab. Det var en figur på ca 30 cm og forestillede en mand fra underlivet og ned, mens overkroppen var en hjort med hjortehoved og hjorteben. Den var i flere nuancer med sort som grundfarve og så var der grøn/blå nuancer over hele figuren. Hun var taget til Varde for at få den vurderet i det tv-program, der hedder guld i købstæderne. Aha, sagde Ella. Hvad blev den så vurderet til. De sagde fra 35 til 40.000 kr alt efter køberne. Den kunne endda sælges højere, hvis flere købere var interesseret.

Mor talte tit om den, for hun havde fået den af min far for mange år siden. Hun havde ikke kunne lide den dengang, fortalte hun efter, at far døde. Hun sagde det var skræmmende, at se på et menneske med hjortehoved og hjortehænder. Men med årene var hun kommet til at kunne lide den og var meget overrasket over, at den var så meget værd. Det var noget med, at når skulpturen var lavet mens kunstneren var levende og selv stod for produktionen, så er den mere efterspurgt af samlere. Og denne var netop lavet i 1954 og Axel Salto døde i 1961. Sådan forklarede hun det, kan jeg huske. Hun gik meget op det. Har hun et billede af den spurgte Ella. Næ men udsendelsen ligger vel stadig på dr 1's hjemmeside. Du kan sikkert også Google den under Axel Salto. Er der ellers andre ting, der mangler, spurgte Ella.

Meiner kiggede rundt og trak på skulderen. Nej jeg tror ikke, der mangler mere, men mor samlede mere på blomster, sagde han og pegede på alle blomsterne, der stod overalt i stuen. Jeg må nok hellere få dna fra dig og fingeraftryk også, sagde Ella. Retsmedicineren skal kunne skelne de forskellige fingeraftryk, når han kommer så langt, forklarede Ella. Jamen det forstår jeg da og mine aftryk er selvfølgelig også overalt. Det er faktisk lettest, hvis du gnider den her vatpind i munden. Ella gav Meiner vatpinden, som tog den ind i mundhulen og drejede rundt. Ligeledes fik hun hans fingeraftryk med. De gik ud gennem køkkenet og blev igen mindet om den tragiske begivenhed. Det gør mig ondt med din mor, sagde Ella og takkede for Meiners hjælp. Din mors hus betragtes nu afspærret område, mens efterforskningen er i gang. Så jeg kan ikke komme og vande blomsterne, sagde han med et skævt smil til trods de tragiske omstændigheder. Ella trak også en smule på smilebåndet. Endnu en gang tak for, at du ville hjælpe, sagde hun og forklarede, at hun selv ville tage nogle billeder, inden hun gik. Meiner

viste hende nøglen, inden han forlod huset, så hun kunne aflåse huset.

Kapitel 3. Andet tilbageblik i Meiners opvækst. År 1976

Det var søndag morgen og solen spankulerede stille og roligt hen over himlen. Meiners mor Rita havde strengt forbudt Meiner at lege nede hos Ole mere. Det er for farligt med den gyllebeholder, du kan sikkert finde bedre legekammerater andre steder. Derfor var Meiner cyklet ud fra villavejen og ned til en anden dreng fra klassen. Han hed Arvid og boede på en stor gård, men det var uden gyllebeholder, havde han forklaret sin mor. I den lille by hvor Meiner boede, var der ikke ret mange jævnaldrende drenge, så Meiner søgte ud til gårdene, hvor mange af drengene fra klassen boede.

Hej Arvid, sagde Meiner, da han så ham vande nogle kalve. Hvad vil du sagde Arvid trodsigt, da han så ham. Lege med dig. Jeg har travlt, sagde Arvid undvigende. Arvids mor og far var blevet skilt og nu boede Arvid alene med faderen på gården. Det var strenge tider for Arvids far at skulle få gården til at løbe rundt, når Arvids mor skulle have halvdelen af værdien med sig ved skilsmissen.

Jeg kan da hjælpe dig med at vande kalvene, foreslog Meiner og tog en spand og fyldte den med vand. Arvid trak på skulderen og lod ham fylde spanden helt op. Der kunne være lidt mere end 12 liter i spanden. Arvid fyldte også sin spand op med vand. Mens han fyldte op, så han Meiner bakse med den tunge spand. Du skal svinge den fra den ene side til den anden, så er det lettere forklarede Arvid og tog sin fyldte spand og gik ned til en sortbroget kalv med en hvid plet i panden. Meiner prøvede at svinge med spanden fra side til side, som Arvid havde fortalt, men den var for tung for Meiner, så den stødte mod jorden og vandet plaskede over og ramte det ene ben med et bump og vandet løb ned af benet og havnede i skoen. Av av råbte han og smed spanden og humpede rundt med det forslåede ben.

Hvad sker der råbte Ole, der kom cyklende i høj fart på grusvejen. Ole havde gået og kedet sig de sidste par dage, da hverken Anton eller Meiner måtte komme på gården for deres forældre. Det er Arvids åndssvage spand der væltede. Arvid stod lidt derfra og vandede sin kalv. Men hvorfor vander du Arvids kalve, spurgte Ole, der gerne ville lege med Meiner. Gider du virkelig gøre Arvids dumme job, sagde Ole. Meiner smed den tomme spand, så kalven der skulle have haft vandet sprang op og løb så langt tøjret holdt. Men tøjret holdt bare ikke, så kalven løb videre. Hvad laver du skreg Arvid og kom løbende.

Arvid spænede efter kalven og fik fat i tøjret, inden kalven løb over i kornmarken. Ole og Meiner stod og grinede højlydt, da Arvid kom tilbage med kalven. Hvorfor gider du egentlig lave så meget for din far, sagde Meiner og stillede sig op foran Arvid. Arvid kiggede op på ham uden at sige noget. Selv din mor gider gad jo ikke mere at bo her. Er du din fars slave. Det var for meget for Arvid, der savnede sin mor afsindigt. Han tog den spanden med det sidste vand og sendte det mod Meiner. Vandet ramte ham med et plask i ansigtet og brystet. Hvad med din far; så må han da også hade dig, siden han altid er ude på den boreplatform.

Ole stod og så helt fåret ud og ville bare lege med Meiner. Hans retfærdighedssans prøvede at få dem fra hinanden. Inderst inde gjorde det ham utryg, når drengene fra klassen sloges for alvor. Han havde bare glædet sig til at lege med Meiner efter de ensomme dage siden gylletanksuheldet. Arvid stod parat med spanden og ville kyle den i hovedet på Meiner. Hvad med din far, hvæsede Meiner og gik nogle skridt tilbage hen mod Ole. Hva med ham gentog Meiner. Han kører rundt med en luder i sin bil, det siger Ole. Meiner pegede over mod Ole. Ole lavede en synkebevægelse af forbløffelse, hvorfor blev han nu blandet ind i sagen mellem de to. Meiner var hurtig og fortsatte. Jo Arvid det er rigtig nok, din nye mor er en luder. Arvid rettede blikket mod Ole. Passer det Ole, skreg han med spanden nu truende mod ham. Ole var helt forvirret og stirrede på Arvid og spanden, mens han i øjenkrogen også så Meiner, der godtede sig. Men den Meiner som han gerne ville lege med og som han så op til, men som han også frygtede. Ud af munden kom det prompte. Ja det er rigtigt, min far så din far komme kørende med en luder lørdag aften.

Arvid flænsede luften i stykker med spanden, der ramte Oles afværgende arme. Spanden røg hoppende ind på det bløde græs, mens Arvid og Ole trimlede rundt i græsset. De spyttede på hinanden og på et tidspunkt bed Ole også fra sig i Arvids arm. Kom så Ole, kom så Ole, hujede Meiner. Hvad fanden sker der her, råbte en mand, der kom ilende til. Det var Arvids far. Arvid.slap sit greb i Ole, der straks rejste sig og tog cyklen og cyklede efter Meiner, der som den første havde taget flugten på sin cykel. De cyklede og cyklede for at komme så langt væk som muligt.

Udmattede smed de sig i græsset og pustede ud. De lå begge og kiggede op i luften, mens bierne summede i luften omkring dem. Ole kiggede på sit bidemærke i armen. Det var rødt og hævet. Han svor hævn, men var glad for, at han nu kunne lege med Meiner. Hej med jer lød det så pludselig. Det var Anton, der kom cyklende i. Håret strittede på ham og han havde sin karakteristiske grønne skjorte på. Skal vi lege, spurgte han. Ole ærgrede sig, mens han kiggede over på Meiner, før han sagde nej, vi gider ikke lege med en kylling. Nej sagde Meiner, skrid vi gider ikke lege med en kylling.

Men Anton blev stående og missede med øjnene mod solen. Er du sikker Ole, prøvede han igen. Ja skrid med dig din gyllestinker. Solen slukkedes i Antons øjne, mens han vendte cyklen om og cyklede væk fra dem. Han havde ellers ofte leget godt med Ole. De to havde altid kunnet finde ud af det. Hvad skal vi lave, spurgte Meiner, da de havde ligget et stykke tid og var udhvilet. Jeg ved det, røg det glad ud af Meiners mund, min mor er taget over til sin søster. Så vi har huset for os selv, sagde Ole. Ja netop, svarede Meiner. De rejste sig op og cyklede hjem på villavejen. Ole strålede som en sol, det var altid spændende at besøge en fra klassen, der ikke boede på en gård. Meiner var den eneste af drengene fra klassen, der boede på en villavej.

Ole syntes, at det altid var spændende med denne regelmæssighed af huse med velholdte haver, hvor alt synes at være overskueligt og meget mindre end alt på den store gård, hvor han var opvokset. Hvor måtte livet være let, når man boede på en villavej, hvor kommunen ryddede sne om vinteren og sørgede for at vejen ikke fik huller i asfalten. De smed cyklerne ved garagen og løb ind i køkkenet. Ole elskede at spise franskbrødsmadder med nutella. Det fik de aldrig hos hjemme på gården.

De gik rundt med nutellamadderne i hånden, mens de spiste, men passede på ikke at tabe krummer på gulvet. Meiners mor kunne ikke udholde krummer på gulvet. Det vidste Ole også altfor godt. Kom sagde Meiner til Ole, da de havde vasket fingrene og tørt dem af i viskestykket. Det var også lidt fremmed for Ole, at vaske fingre efter, at man havde spist. Køerne var ligeglade med om man havde rene fingre, når man mugede ud som hans far sagde. Har du set de kæmpestore store flasker med slangerne. Ja sagde Ole, sådan nogle har min mor også stående. Det hedder 3 ugers vin, sagde han. Meiner nikkede og sagde kom med.

Meiner viste ham skabet under bordpladen lige ved siden af køleskabet. Der stod mange andre flasker vin med forskellige datomærkater på. Skal vi smage på dem, foreslog Meiner. Ved ikke, for hvad siger din mor til det. Hun opdager det ikke, når vi bare drikker lidt af hver flaske. Meiner åbnede den første vinflaske. Der stod kirsebær juli 1974 uden på flasken. Han tog en slurk og rakte den til Ole. Ole snusede først, men tog så også en slurk. Det smager godt, sagde han smilende til Meiner og tog en slurk mere. Meiner nikkede smilende, mens han tog flasken og som den største selvfølgelighed tog han den hen til vasken og fyldte vand i, så hans mor ikke kunne se, at de havde drukket lidt. Han satte proppen på og drejede flaskehalsen nedad, så væskerne blev blandet godt, før han satte den på plads.

Meiner og Ole var godt tørstige efter de tørre nutellamadder og den anstrengende cykeltur ude fra Arvid. De fortsatte med de forskellige vine samt noget at det færdigproducerede 3 ugersvin. De grinede og morede sig godt og grundigt. De to 8 årige drenge